

nia. Kollégáinak, barátainak mind volt már gyerekük (s így férjük, feleségük, lakásuk s valamilyen boldogság-féléjük is). Jól is jött, ha ő is gyerekekkel a kézben látogatta meg őket, legalább tudtak egymásra, a dolgaikra figyelni, a kicsik lekötötték egymást. Távlabbi ismerősöknek, utcán összefutó egykori osztálytársaknak nem ragozta soká a „de szép fiad van” dicséretre a választ, rájuk hagyta, hogy az övé. El kellett ismernie, hogy nem is állt rosszul neki, ha éppen nem bőgött, üvöltött, toporzékolt. Határozottan jól mutatott mellette az utcán, szeretett a gyerekekkel beülni egy kávéházba, magának újságot, kávé, neki pedig süteményt és kólát rendelni. Ugyanakkor a dicséretet, az önmagukon végigtekintés csak jobban elkarmolták benne a „nekem miért nem?”-sebet.

Leggyakrabban ahhoz a barátjához vitte, aki immár nyolc éve elválaszthatatlan társa, és közel is lakik hozzá. Ennek a barátjának válóperi, majd házassági tanúja is volt, végigköltözött velük két albérletet, s két, egyre nagyobbra nőtt főbérletet. Vele ment be a szülőkórházba, amikor feleségét és a kislányát kihozta, napról napra megbeszéltek apává érése lelki, sőt biológiai folyamatát. Néha kísértáltak legeltetni az apró jószágokat a hűvösvölgyi Nagyrétre, vagy csak a közelbe, a Feneketlen-tó mellé. Ők „felnőttek” ültek a fűben vagy a padon, és csendes beszélgetéseiknek, halk aláfestő zenét – vidám gondokát, szertelen vibrafoncsobogást – és derűs méltóság aranyát (alig hallhatóan meghúzott nagybőgővonásokat) adta a körülöttük bozsgó gyerekek létezése.

Ilyen kellemes terelgetés utáni búcsúzás szakítottanyította fel benne a meghökkentő érzést.

„Mibe maradjunk?” „Csörgés, telefon.” „Innen folytadjuk” – fogtak kezét barátjával a mindkettőjük lakásától egyenlő távolságra fekvő útkereszteződésnél. A kislány figyelmeztetés nélkül, csengő szíával húzta ki a kezét a fiúcskából, és kétlépésnyire álló apjához szaladt, átfogva annak egyik combját, s kerek buksiját hozzádörzsölve kacéran fordult vissza – kész nő! – a nadrágszárak fedezékéből a kisfiú felé. Éppen nógatta volna pásztoroltját, hogy jöjjön már, mit bámul?, amikor az hirtelen, „Nekem is van apukám!” kiáltással az ő lábaihoz rontott. Mohón kulcsolta át, s fejét az ágyékának fúrva bátortalanul pislogott vissza az időközben útrakeltek irányába.

A cikkanásnyi önfeltárás-árulás nyomán keletkezett villámcsapás-összeérés elgördített bizonyos régóta főlhalmozott torlasztömböket. Föld (tudat) alá szorított meleg források buzogtak föl benne, s most fölszabadulva-zendülve áramlottak szét minden porcikájába, úgy, hogy a hullámok kék fodraiból még a szemén keresztül, láthatóan is kicsorrant belőlük néhány csepp.

Szótlanul, magukba zárkozva – igazi felnőttek módjára – lépkedtek hazafelé. Nem néztek egymásra. A béke elerőtlenítően édes ütésekkel záporozott, és megfoghatatlan „isteni” anyagával szövetséget forrasztott össze közöttük. Szövetséget, amelyről írva van: „mert a hegyek megrendülhetnek és a bércek ingadozhatnak, de az én szeretetem töled el nem tántorul és az én békeszövetségem veled nem ingadozik”. Nem állt útjába, nem lázadt többé ellene.

SZERETI.

Kemeneczy Judit

PÁRHUZAMOS ÉLETRAJZOK

CITROMEVÉS

Télikertemben az egyetlen gyümölcs

MESTER

kérlek edd meg ezt az aranycitromot
mondta: influenzás vagy
héja alatt

az élet rejtett aranyával
kemény és láthatatlan
– lehetne titkos valuta is –
de nem

nincs benne bulgakovi szándék
szellemében ártatlan
ajánlata oly gyermeki
a magját meg nyugodtan a földre köpheted
(Jön ékköveket okádó kutyám

Vörös Yambala)

Tiéd a négy mag y a m b a l a !
és mielőtt a fakoronát ez
ünnepélyes harci bárdal levágom

Lapozz fel

a 79. vagy a 45. oldalon megtalálsz:

„két kapu mellett a diadalmi zászlót
filozófiai síkon a gazellapár
a harmadik a virágok és tisztaság fala”
Mielőtt citromfámat kettéhasítom
különben tudod mit,

ne is azt a nyavalyás

citromot rágsáld

Itt az életelixirt tartalmazó váza

majdnem

elfelejttem

oly régóta szorongatom kezemben
pályaudvarokon, buszmegállóban
söntéspultra dölve

kapargatom

a vaskorláról a jeges rozsdát
állok egyik lábamról a másikra
Csak az zavar

majd nem tudod viszonzni
annyi adósság van a világon
egyszerűen nem lehet kifizetni

Pedig ez jó ital

egy hajtásra kihatód

jól fel van benne oldva

1. a Lemondás Páncélja
2. Filozófiai Ismeretek
3. valamint a Kard Mely Széthasítja a Nemtudás Felhőt

álldogálok a lépcsőházban
metafizikai szemszögből

ez sem rossz hely

tökéletesen objektív majdnem pozíció

kinyílik a harmadik szemem

miután lenyeltem

a hetedik és a nyolcadik cinóberport

(Te persze nem tudod az mit jelent

a cinóberport lenyelni, hát elárulom:

szerencsejátékok
szerencsejelképek

és az utolsó a fehér mustármag)

a VÁZA és a Harci Bárd mellett

még teli félig üres és üres

söröskorsók

„minden nap jó nap” mondta UMMON

Védőistenségemnek

nyolc feje négy karja

és tizenhat lába van.

Reggel folytatom versem

Mára jóéjszakát:

Szenvedélyek Legyőzőjének Haragvó Társa

A tükörben a sors látható

a Harmadik Erény

Az oroszlánon vágatató TRAKSHAD

YAMBALA NEMVÁRT ELTŰNÉSE

Minden nap jó nap”

folytatom versem

YAMBALÁRÓL álmodom:

jobbában citrom fején kerek kalap

a fehér tibeti nőstényoroszlánon ül

kezében az életadó váza.

Kezeim karakterisztikusak

fehér kagylókürtöt tartanak

a hajzatban ezúttal nem szerepel a lófej

mivel

a világtájak őrzőinek kerek zászlójára

van tűzve. Szám a szeretet és irgalom

fehér kagylókürtjébe fúj

A citromevéshez viszont késő

YAMBALA

kutyámat ma hajnalban elütötte a busz

A halál okait tárgyaló Kék Évkönyv

lapjai közt használt buszjegy

Fohász esőért szárazság idején

havazás havaseső

jégeső

Négykaru Ellenségelűző

Yambala aznap tanult meg beszélni és

megajándékozta egy szalagokkal

diszített pálcával

rajta szerencsekívánságok

DOG, CSAG, RDO, PAM.

a mohóság és szenvedély kioltói

valamint a tigrisbörkötény zsebében

mérgek közömbösítője

„minden nap jó nap”

a négy miniszter hátszállatán

Emberbőr Takaró

Yambala most a

Felfelé Keskenyülő Toronyban

tanulmányozza a gyógynövényeket

az orvostudományt

halottakat támaszt föl

kezében két kis rézcintányér

HALADJ MINDIG DÉLNEK

De valamit mégis elfelejtettem
miközben TRAKSHADOT bámultam
a Harmadik Erényt

hogy milyen könnyen

vált lovat

a fekete trakshad páncélba öltözött

fehér patáju pokolparipán

női társa

a Szellemi Tompaság Kioltója

Szent Szótagja LAM átöleli EZ

MEG:

Gyermekem ajándéka számodra

Oroszlánsziget; agyagból megmintázva

gleccserek táltosa

türkizsörényű havasi oroszlán

védelmező ékszerlánccal

kis lándzsa kis kard bárd hurok

(haragudni fogsz rá érzem most)

De menj mégis

mindig dél felé

és délnek fordulj

a festményeidet is arra fordítsd

IDEFIGYELJ:

több száz közönséges szó

tudok

a bölcsesség alapszavait

Te persze a kigyókoronáról

hallani sem akarsz

sörözni sem akarsz velem

Egy bivaly hátán heverek

a nap kifakított

furulyázva haladunk dél felé

az ingemen rózsaszín kockák

kék keresztcsíkok

vízválasztók metszik

YAMBALA kutyám vörös szelleme

énekel

Énekel a Felkelő Nap előtt